

Article Type: Original

Structural Modelling of Political Trust Prediction Based on Justice in Access to Sports Facilities: Investigating the Mediating Role of Psychological Capital

Seyedeh Maryam Mohseni¹ , Ali Basirinia^{2*}

1. MS, Department of Sports Pathology, Karaj Branch, Islamic Azad University, Karaj, Iran.

2. Assistant Professor, Department of Political Science, University of Sistan and Baluchestan, Zahedan, Iran.

Received: 00/00/0000, **Revised:** 00/00/0000, **Accepted:** 00/00/0000

* Corresponding Author: Ali Basirinia, E-mail: a.basiriniya@lihu.usb.ac.ir

How to Cite: Mohseni, S M Basirinia, A. (2026). Structural Modelling of Political Trust Prediction Based on Justice in Access to Sports Facilities: Investigating the Mediating Role of Psychological Capital. *Sport Psychology Studies*, <https://doi.org/10.22089/spsyj.2026.17991.2566>

Extended Abstract

Background and Purpose

Political trust is one of the fundamental concepts in political science, sociology, and social psychology, referring to the extent to which citizens have confidence in political institutions, governmental authorities, and public decision-making processes. This concept reflects the degree to which individuals believe that governing structures act in the public interest, that their decisions are fair and accountable, and that their performance is characterized by both honesty and effectiveness. Political trust is not merely a reflection of the objective performance of government; rather, it also depends on individuals' subjective perceptions and social experiences regarding justice, accountability, effectiveness, and the way

institutions interact with citizens. Therefore, political trust can be regarded as a relatively stable attitude that encompasses cognitive and affective dimensions and is also manifested in social and political behaviors. In addition to reflecting the quality of the relationship between the state and citizens, this construct is considered a component of a society's social capital and may influence cooperation, civic participation, and citizens' compliance with public policies.

The importance of political trust in the stability and effectiveness of social and political systems is profound. In societies where citizens have higher levels of trust in political institutions, the conditions for social participation, cooperation with government, acceptance of public

decisions, and institutional stability are more likely to emerge. Conversely, a decline in political trust may lead to consequences such as social distrust, reduced participation, weakened social cohesion, and increased public dissatisfaction. For this reason, political trust is not only considered an important indicator of the health of governance but also a factor influencing social development and the sustainability of political systems. One of the contexts that may strengthen or weaken this form of trust is citizens' perception of justice in the distribution of public resources and facilities.

In recent years, increasing attention has been paid to the role of equitable access to sports facilities in shaping social and political attitudes. Access to sports facilities refers to the extent to which individuals are able to use sports spaces, equipment, and services, and this includes the proper distribution of infrastructure, opportunities for different groups to benefit from these facilities, and the availability of conditions for participation in physical activity. When individuals perceive those sports facilities are provided fairly and equally, this may be interpreted as a sign that public structures are attentive to welfare, health, and social justice. Such perceptions may enhance social belonging, satisfaction with the living environment, and lead to more positive attitudes toward public institutions, ultimately affecting the level of political trust. From this perspective, equity in access to sports facilities is not merely a service-related or welfare

issue but may also have important social and political consequences.

Alongside structural factors, psychological variables also play an important role in the formation of political trust. One of the key constructs in this area is psychological capital, which consists of positive psychological capacities such as hope, resilience, self-efficacy, and optimism. Individuals with higher levels of psychological capital generally demonstrate greater ability to cope with challenges, evaluate circumstances realistically yet positively, and show greater persistence in the face of frustration and difficulties. These characteristics may also influence their attitudes toward the social environment and political institutions. In other words, individuals with greater hope, optimism, a sense of competence, and resilience may evaluate the performance of public institutions in a more balanced and positive manner and consequently display greater trust in political structures.

On the other hand, access to sports facilities may also affect political trust through the enhancement of psychological capital. Participation in sports activities and access to appropriate sports spaces not only contribute to physical health but may also increase a sense of competence, improve mood, strengthen hope, optimism, and resilience, and expand social relationships. Moreover, the experience of being present in sports settings and engaging in collective activities may increase social belonging and provide the basis for more positive attitudes toward society and its institutions. Therefore, it can be expected

that equity in access to sports facilities, in addition to having a direct effect, may also lead to greater political trust through the strengthening of psychological capital.

Given these considerations, examining the relationship between equity in access to sports facilities, psychological capital, and political trust is of considerable importance. Although some studies have addressed the role of social infrastructure or psychological characteristics in political trust, the mediating role of psychological capital in the relationship between equity in access to sports facilities and political trust has received less attention. Therefore, investigating a model in which equity in access to sports facilities is considered the predictor variable, psychological capital the mediator, and political trust the outcome variable may contribute to a deeper understanding of the social and psychological mechanisms underlying political trust.

Materials and Methods

The present study was applied in terms of purpose and descriptive-correlational in terms of method. The study population consisted of all professional athletes in Tehran during 2025, from whom 320 participants were selected using convenience sampling. The research instruments included the Political Trust Questionnaire, the Equity in Access to Sports Facilities Questionnaire, and the Psychological Capital Questionnaire.

Data were collected in the fall of 2025 from professional athletes in Tehran. Sampling was conducted using a convenience method through calls disseminated on social media platforms,

and the online questionnaire link was distributed through communication channels dedicated to professional athletes. Before beginning the questionnaire, participants were informed about the purpose of the study, the confidentiality of their responses, and the voluntary nature of participation. Only those individuals who provided informed consent were included in the study. Eligible participants then completed the questionnaires on equity in access to sports facilities, psychological capital, and political trust. At the end of the data collection phase, questionnaires were screened for completeness, consistency with inclusion criteria, and response quality, and incomplete or invalid cases were excluded from analysis. Ultimately, data from 320 valid questionnaires were prepared for statistical analysis. The data were analyzed using path analysis in SPSS-22 and AMOS-24.

Findings

Among the 320 professional athletes in Tehran, 168 participants (52.50%) were male and 152 participants (47.50%) were female. The goodness-of-fit indices supported an acceptable fit of the measurement model to the collected data. Accordingly, based on the fit indices obtained from confirmatory factor analysis, it was concluded that the observed variables had adequate capacity to measure the latent construct of psychological capital. The fit indices also supported an acceptable fit of the structural model to the data.

The direct path coefficient from equity in access to facilities to political trust was

positive and significant at the 0.01 level ($\beta=0.398$, $p=0.001$). The direct path coefficient from psychological capital to political trust was also positive and significant at the 0.01 level ($\beta=0.401$, $p=0.001$). Furthermore, the indirect path coefficient from equity in access to facilities to political trust through the mediating role of psychological capital was positive and significant at the 0.01 level ($\beta = 0.269$, $p = 0.001$).

Conclusion

The findings of the present study, consistent with previous research, showed that equity in access to sports facilities and psychological capital each play significant roles in predicting political trust. The more fairly individuals perceive the distribution of facilities to be, and the higher their levels of hope, resilience, optimism, and self-efficacy, the higher their trust in political institutions and functions tends to be. The results also demonstrated that psychological capital partially mediates the relationship between equity in access to sports facilities and political trust, meaning that part of the effect of perceived justice is explained through the strengthening of individuals' positive psychological resources.

Three major findings emerged from this study. First, political trust was predicted by equity in access to sports facilities. This result suggests that individuals' perceptions of fairness in the distribution of sports opportunities and facilities are not limited to satisfaction with public services but may also influence their attitudes toward governance and the political system. When athletes perceive

that sports facilities, spaces, equipment, and opportunities for using sports services are distributed fairly, this may be interpreted as evidence of governmental concern for public welfare, social justice, and accountability. Under such conditions, their trust in the political system increases. This finding is consistent with theoretical perspectives and previous studies identifying distributive justice in public services as an important factor in the formation of political trust. Overall, equity in access to sports facilities, beyond its welfare and health-related importance, carries meaningful social and political implications.

Second, political trust was predicted by psychological capital. This result highlights the importance of positive psychological resources in the formation of social and political attitudes. Psychological capital, which includes hope, optimism, resilience, and self-efficacy, helps individuals evaluate social events more positively, remain flexible in the face of adversity, and experience a stronger sense of competence in dealing with life challenges. These characteristics also lead individuals to adopt more balanced and positive attitudes toward social and political institutions. Accordingly, athletes with higher psychological capital are more likely to perceive the political system as more effective, accountable, and trustworthy. This finding suggests that political trust is not merely a product of structural and external factors but is also influenced by individuals' psychological characteristics and internal resources.

Third, equity in access to sports facilities affected political trust through the mediating role of psychological capital. This result indicates that the relationship between equity in sports access and political trust is not solely direct; rather, part of its effect is transmitted through the enhancement of positive psychological resources. In other words, when athletes experience fair access to sports facilities, infrastructure, and opportunities, this experience may increase their sense of competence, hope, optimism, and resilience. The enhancement of these components, in turn, fosters more positive attitudes toward society and political institutions, ultimately increasing political trust. Therefore, equity in access to sports facilities both directly strengthens political trust and indirectly contributes to it through the improvement of psychological capital.

Overall, the findings showed that political trust among 320 professional athletes in Tehran is influenced simultaneously by structural and psychological factors. The experience of justice in the field of sport, beyond being merely a service-related issue, may shape broader social and political attitudes, while psychological capital, as a positive intrapersonal resource, strengthens this relationship. Nevertheless, the findings should be interpreted in light of several limitations, including the use of convenience sampling, online data collection, restriction of the population to professional athletes in Tehran, and the cross-sectional nature of the study, all of which limit generalizability and causal inference. Accordingly, future studies are recommended to employ broader samples,

include more diverse geographical contexts, and adopt longitudinal designs. Examining variables such as social capital, life satisfaction, relative deprivation, and perceived institutional support may also enrich explanatory models. From a practical standpoint, policymakers and sports administrators are advised to pay greater attention to the equitable distribution of sports facilities and to the design of programs aimed at enhancing athletes' psychological capital, as these two factors may complement one another in strengthening political trust and social cohesion.

Keywords: Political Trust, Equitable Access to Sports Facilities, Psychological Capital.

Ethical Considerations

This study was carried out with basic objectives in accordance with research guidelines and compliance with all ethical principles.

Authors' Contributions

All authors contributed equally to the writing and revision of the article.

Conflict of Interest

The authors declare that they have no conflict of interest regarding this article.

Acknowledgments

We are grateful to all the athletes who participated in this study.

نسخه پیش از انتشار

نوع مقاله: پژوهشی اصیل

مدلیابی ساختاری پیش‌بینی اعتماد سیاسی براساس عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی: بررسی نقش میانجیگری سرمایه روان‌شناختی

سیده مریم محسنی^۱ علی بصیری نیا^۲

۱. گروه آسیب‌شناسی ورزشی، واحد کرج، دانشگاه آزاد اسلامی، کرج، ایران.

۲. استادیار گروه علوم سیاسی دانشگاه سیستان و بلوچستان، زاهدان، ایران.

تاریخ دریافت: ۰۰/۰۰/۰۰، تاریخ اصلاح: ۰۰/۰۰/۰۰، تاریخ پذیرش: ۰۰/۰۰/۰۰

* Corresponding Author: Ali Basirinia, E-mail: a.basiriniya@lihu.usb.ac.ir

How to Cite: Mohseni, S M Basirinia, A. (2026). Structural Modelling of Political Trust Prediction Based on Justice in Access to Sports Facilities: Investigating the Mediating Role of Psychological Capital. *Sport Psychology Studies*, <https://doi.org/10.22089/spsvj.2026.17991.2566>

چکیده

هدف: هدف پژوهش حاضر پیش‌بینی اعتماد سیاسی براساس عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی و بررسی نقش میانجیگری سرمایه روان‌شناختی بود.

مواد و روش‌ها: هدف پژوهش کاربردی و روش پژوهش توصیفی از نوع همبستگی بود. در پژوهش حاضر، جامعه مورد مطالعه شامل ورزشکاران حرفه‌ای شهر تهران در سال ۱۴۰۴ بود که از میان آنان ۳۲۰ نفر به‌صورت در دسترس انتخاب شدند. ابزارهای پژوهش شامل پرسشنامه اعتماد سیاسی، پرسشنامه عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی و پرسشنامه سرمایه روان‌شناختی بود. برای تحلیل داده‌ها از روش تحلیل مسیر و نرم افزارهای SPSS-22 و Amos-24 استفاده شد.

یافته‌ها: ضریب مسیر مستقیم دسترسی به امکانات با اعتماد سیاسی مثبت و در سطح ۰/۰۱ معنادار است ($\beta=0/398, P=0/001$). ضریب مسیر مستقیم سرمایه روان‌شناختی با اعتماد سیاسی مثبت و در سطح ۰/۰۱ معنادار است ($\beta=0/401, P=0/001$). ضریب مسیر غیرمستقیم دسترسی به امکانات با اعتماد سیاسی با میانجیگری سرمایه روان‌شناختی مثبت و در سطح ۰/۰۱ معنادار است ($\beta=0/269, P=0/001$).

نتیجه‌گیری: یافته‌های این پژوهش نشان داد که ارتقای عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی و تقویت سرمایه روان‌شناختی می‌تواند به افزایش اعتماد سیاسی در ورزشکاران حرفه‌ای منجر شود. بر این اساس، سیاست‌گذاران و مدیران ورزشی می‌توانند با توزیع عادلانه‌تر امکانات و اجرای برنامه‌های روان‌شناختی حمایتی، زمینه بهبود نگرش‌های اجتماعی و سیاسی این گروه را فراهم کنند.

کلیدواژه‌ها: اعتماد سیاسی، عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی، سرمایه روان‌شناختی.

را از عوامل مهم تقویت‌کننده اعتماد سیاسی می‌دانند (بوث و سلیگسون^۸؛ ۲۰۲۰). در مجموع، اعتماد سیاسی نه تنها شاخصی از سلامت نظام حکمرانی است بلکه نقش مهمی در ثبات اجتماعی و توسعه پایدار ایفا می‌کند.

در سال‌های اخیر توجه پژوهشگران به نقش دسترسی عادلانه به امکانات ورزشی^۹ در شکل‌گیری نگرش‌های اجتماعی از جمله اعتماد سیاسی افزایش یافته است (احمدی، ۲۰۲۱؛ همتی نژاد و همکاران، ۲۰۲۱). دسترسی به امکانات ورزشی به میزان فرصت و امکان استفاده افراد از فضاها، تجهیزات و خدمات ورزشی در محیط‌های شهری و اجتماعی اشاره دارد (برننان^{۱۰} و همکاران، ۲۰۲۵). این مفهوم شامل توزیع عادلانه زیرساخت‌های ورزشی، امکان استفاده عمومی از فضاهای ورزشی و فراهم بودن شرایط مشارکت در فعالیت‌های بدنی برای همه اقشار جامعه است. از منظر عدالت اجتماعی، دسترسی برابر به امکانات ورزشی می‌تواند نشانه‌ای از توجه دولت به رفاه عمومی و توزیع عادلانه منابع تلقی شود (کافمن^{۱۱}؛ ۲۰۱۳). مطالعات نشان داده‌اند که وقتی شهروندان احساس کنند خدمات عمومی مانند فضاهای ورزشی به طور منصفانه در اختیار آنان قرار می‌گیرد، نگرش مثبت‌تری نسبت به نهادهای دولتی پیدا می‌کنند (داونز و همکاران، ۲۰۲۰). همچنین برخی پژوهش‌ها نشان داده‌اند که توسعه زیرساخت‌های ورزشی در محلات می‌تواند احساس تعلق اجتماعی، تعاملات اجتماعی و اعتماد به نهادهای عمومی را افزایش دهد (حاجی زاده و همکاران، ۲۰۲۱؛ استرید^{۱۲} و همکاران، ۲۰۲۵). بنابراین دسترسی عادلانه به امکانات ورزشی می‌تواند از طریق ارتقای کیفیت زندگی و افزایش ادراک عدالت اجتماعی، زمینه تقویت اعتماد سیاسی را فراهم کند.

در کنار عوامل ساختاری، ویژگی‌های روان‌شناختی افراد نیز نقش مهمی در شکل‌گیری اعتماد سیاسی دارند که یکی از مهم‌ترین آنها سرمایه روان‌شناختی است (هاشم پور و همکاران، ۲۰۲۲). سرمایه روان‌شناختی به مجموعه‌ای از ظرفیت‌های مثبت روانی شامل امید، تاب‌آوری، خودکارآمدی و خوش‌بینی اشاره دارد که به افراد کمک می‌کند با چالش‌های زندگی به شکل مؤثرتری مواجه شوند. این مفهوم نخستین بار در حوزه رفتار سازمانی مثبت مطرح شد و به عنوان یک منبع روانی قابل توسعه برای ارتقای عملکرد و رفاه فردی شناخته می‌شود (لوتانز و یوسف-مورگان^{۱۳}؛ ۲۰۱۷). افراد دارای سرمایه روان‌شناختی بالا معمولاً نگرش مثبت‌تری نسبت به محیط اجتماعی دارند و رویدادهای اجتماعی

اعتماد سیاسی^۱ یکی از مفاهیم بنیادی در علوم سیاسی، جامعه‌شناسی و روان‌شناسی اجتماعی است که به میزان اطمینان شهروندان به نهادهای سیاسی، کارگزاران حکومتی و سازوکارهای تصمیم‌گیری عمومی اشاره دارد (لوکوویکز^۲ و همکاران، ۲۰۲۶). این مفهوم بیانگر این است که افراد تا چه اندازه باور دارند نهادهای حاکمیتی در راستای منافع عمومی عمل می‌کنند و تصمیمات آنان منصفانه، پاسخگو و مبتنی بر عدالت است (زو^۳ و همکاران، ۲۰۲۶). اعتماد سیاسی در واقع نوعی ارزیابی شناختی و عاطفی شهروندان نسبت به عملکرد نظام سیاسی محسوب می‌شود که از طریق تجربه‌های اجتماعی، ادراک عدالت و تعامل با نهادهای عمومی شکل می‌گیرد (لیمبرگ^۴؛ ۲۰۱۹). پژوهشگران معتقدند که اعتماد سیاسی نه تنها به عملکرد واقعی حکومت بلکه به برداشت ذهنی مردم از کارآمدی، صداقت و عدالت در ساختارهای حکمرانی وابسته است (دوین^۵؛ ۲۰۲۵). در این چارچوب، اعتماد سیاسی نوعی سرمایه اجتماعی محسوب می‌شود که می‌تواند تعامل سازنده میان دولت و جامعه را تسهیل کند. از منظر روان‌شناسی اجتماعی نیز اعتماد سیاسی به عنوان نوعی نگرش پایدار نسبت به نظام سیاسی تعریف می‌شود که رفتارهای سیاسی افراد از جمله مشارکت مدنی، حمایت از سیاست‌ها و تبعیت از قوانین را تحت تأثیر قرار می‌دهد (نوریس^۶؛ ۲۰۲۲). بنابراین اعتماد سیاسی مفهومی چندبعدی است که هم جنبه شناختی، هم عاطفی و هم رفتاری دارد. اهمیت اعتماد سیاسی در پایداری و کارآمدی نظام‌های اجتماعی و سیاسی بسیار برجسته است (ترفر و آرتز^۷؛ ۲۰۱۵). جوامعی که سطح بالاتری از اعتماد سیاسی را تجربه می‌کنند معمولاً از انسجام اجتماعی بیشتر، مشارکت مدنی گسترده‌تر و ثبات نهادی قوی‌تری برخوردار هستند (زوچ^۸ و همکاران، ۲۰۲۶). اعتماد سیاسی موجب افزایش همکاری میان شهروندان و دولت شده و پذیرش سیاست‌های عمومی را تسهیل می‌کند. در مقابل، کاهش اعتماد سیاسی می‌تواند به بی‌اعتمادی عمومی، کاهش مشارکت اجتماعی و حتی بروز نارضایتی‌های سیاسی منجر شود. پژوهش‌ها نشان می‌دهد که اعتماد سیاسی با شاخص‌هایی مانند رضایت از زندگی، احساس عدالت اجتماعی و مشارکت در فعالیت‌های جمعی رابطه مثبت دارد (دالتون، ۲۰۲۱). همچنین در شرایطی که شهروندان احساس کنند منابع و امکانات عمومی به شکل عادلانه توزیع می‌شود، احتمال شکل‌گیری اعتماد سیاسی افزایش می‌یابد. به همین دلیل بسیاری از پژوهشگران عدالت توزیعی و دسترسی برابر به خدمات عمومی

⁸. Zoch

⁹. Booth & Seligson

¹. Equitable access to sports facilities

¹. Brennan

¹. Kaufman

¹. Stride

¹. Luthans & Youssef-Morgan⁴

¹. Political trust

². Lewkowicz

³. Xu

⁴. Limberg

⁵. Devine

⁶. Norris

⁷. Turper & Aarts

ایفا کند. بنابراین بررسی مدلی که در آن عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی به عنوان متغیر پیش‌بین، سرمایه روان‌شناختی به عنوان متغیر میانجی و اعتماد سیاسی به عنوان متغیر پیامد در نظر گرفته شود، می‌تواند به درک بهتر این روابط کمک کند. بر این اساس، پژوهش حاضر با هدف مدلیابی پیش‌بینی اعتماد سیاسی بر اساس عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی با میانجیگری سرمایه روان‌شناختی انجام می‌شود تا بتواند چارچوبی نظری و تجربی برای تبیین این روابط ارائه دهد.

روش‌شناسی پژوهش

روش پژوهش

هدف پژوهش کاربردی و روش پژوهش توصیفی از نوع همبستگی بود.

جامعه و نمونه آماری

در پژوهش حاضر، جامعه مورد مطالعه شامل ورزشکاران حرفه‌ای شهر تهران در سال ۱۴۰۴ بود که از میان آنان ۳۲۰ نفر به‌صورت در دسترس و از طریق توزیع آنلاین پرسشنامه انتخاب شدند. ملاک‌های ورود به پژوهش شامل داشتن حداقل ۲۵ سال سن و حداکثر ۴۵ سال، سکونت در شهر تهران، اشتغال به فعالیت ورزشی حرفه‌ای یا نیمه‌حرفه‌ای به‌صورت مستمر برای حداقل مدت یک سال، داشتن سابقه فعالیت منظم در یک رشته ورزشی، توانایی خواندن و پاسخ‌گویی به پرسشنامه، و تمایل آگاهانه برای شرکت در پژوهش بود. همچنین شرکت‌کنندگان باید در زمان اجرای پژوهش به‌عنوان ورزشکار فعال شناخته می‌شدند و تجربه استفاده از امکانات و فضاهای ورزشی شهر تهران را داشته باشند تا بتوانند درباره عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی اظهار نظر کنند. ملاک‌های خروج نیز شامل ناقص بودن پرسشنامه‌ها، پاسخ‌گویی تصادفی یا غیرواقعی، عدم سکونت در تهران، نداشتن سابقه فعالیت ورزشی حرفه‌ای یا منظم، و انصراف از ادامه همکاری در هر مرحله از پژوهش بود. علاوه بر این، پرسشنامه‌هایی که الگوی پاسخ‌دهی آن‌ها نشان‌دهنده بی‌دقتی در تکمیل، مانند انتخاب یک گزینه ثابت برای همه گویه‌ها یا وجود ناسازگاری آشکار در پاسخ‌ها بود، از فرایند تحلیل نهایی حذف شدند تا دقت و اعتبار یافته‌های پژوهش حفظ شود.

ابزار و شیوه گردآوری داده‌ها

پرسشنامه اعتماد سیاسی. پرسشنامه اعتماد سیاسی در پژوهش حاضر به‌صورت محقق‌ساخته و بر اساس ادبیات نظری مربوط به اعتماد شهروندان به نهادهای سیاسی، ارزیابی عملکرد حکومت، مشروعیت سیاسی و پاسخگویی نهادی طراحی شد و شامل ۱۶ گویه است که چهار مؤلفه اعتماد به کارآمدی نهادهای سیاسی (گویه‌های ۱ تا ۴)، اعتماد به صداقت و سلامت عملکرد نهادهای سیاسی (گویه‌های ۵ تا ۸)، اعتماد

را با خوش‌بینی بیشتری ارزیابی می‌کنند (لوتانز و همکاران، ۲۰۱۵). پژوهش‌ها نشان داده است که این ویژگی‌های روان‌شناختی می‌تواند نگرش افراد نسبت به نهادهای اجتماعی و سیاسی را نیز تحت تأثیر قرار دهد. برای مثال نتایج برخی مطالعات نشان داده‌اند که امید و خوش‌بینی اجتماعی با افزایش اعتماد به نهادهای عمومی و مشارکت مدنی همراه است (حشمت زاده و اکرمیان، ۲۰۱۵؛ آوی^۱ و همکاران، ۲۰۱۸). همچنین تاب‌آوری روانی می‌تواند باعث شود افراد در مواجهه با ناکارآمدی‌های مقطعی نظام سیاسی همچنان نگرش مثبت خود را حفظ کنند. بنابراین سرمایه روان‌شناختی می‌تواند یکی از عوامل مهم در شکل‌گیری و تقویت اعتماد سیاسی باشد.

از سوی دیگر، دسترسی به امکانات ورزشی می‌تواند به طور غیرمستقیم و از طریق تقویت سرمایه روان‌شناختی بر نگرش‌های اجتماعی افراد تأثیر بگذارد. فعالیت‌های ورزشی و دسترسی به فضاهای ورزشی مناسب با بهبود سلامت روان، افزایش احساس توانمندی و تقویت روابط اجتماعی همراه است. مشارکت در فعالیت‌های ورزشی می‌تواند سطح امید، خوش‌بینی و تاب‌آوری افراد را افزایش دهد و به شکل‌گیری نگرش‌های مثبت نسبت به زندگی و جامعه کمک کند (احمدی، ۲۰۲۱؛ همتی نژاد و همکاران، ۲۰۲۱). پژوهش‌های مختلف نشان داده‌اند که فعالیت بدنی منظم با افزایش سلامت روان و تقویت مؤلفه‌های سرمایه روان‌شناختی ارتباط دارد (چن^۲ و همکاران، ۲۰۲۲). همچنین حضور در فضاهای ورزشی عمومی می‌تواند تعاملات اجتماعی را افزایش داده و احساس تعلق اجتماعی را تقویت کند که این امر خود زمینه‌ساز رشد سرمایه روان‌شناختی است. از این منظر، توزیع عادلانه امکانات ورزشی نه تنها به بهبود سلامت جسمی جامعه کمک می‌کند بلکه می‌تواند منابع روان‌شناختی مثبت در میان شهروندان را تقویت کند. در نتیجه، این فرایند می‌تواند به طور غیرمستقیم بر نگرش‌های اجتماعی و سیاسی از جمله اعتماد سیاسی اثرگذار باشد.

با توجه به مباحث مطرح شده، بررسی سازوکارهای روان‌شناختی و اجتماعی مؤثر بر اعتماد سیاسی از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است. یکی از موضوعات مهم در این زمینه، نقش عدالت در دسترسی به امکانات عمومی و تأثیر آن بر نگرش‌های سیاسی شهروندان است. با وجود آنکه برخی پژوهش‌ها به بررسی ارتباط میان زیرساخت‌های اجتماعی و اعتماد سیاسی پرداخته‌اند، اما نقش متغیرهای روان‌شناختی میانجی در این رابطه کمتر مورد توجه قرار گرفته است. به ویژه در حوزه ورزش، هنوز مشخص نیست که دسترسی عادلانه به امکانات ورزشی چگونه می‌تواند از طریق تقویت منابع روان‌شناختی مثبت بر اعتماد سیاسی شهروندان تأثیر بگذارد. از سوی دیگر، سرمایه روان‌شناختی به عنوان یک سازه مثبت‌نگر می‌تواند نقش مهمی در تبیین نحوه شکل‌گیری نگرش‌های اجتماعی و سیاسی

². Chen

¹. Avey

به عدالت و انصاف در تصمیم‌گیری‌های سیاسی (گویه‌های ۹ تا ۱۲) و اعتماد به پاسخگویی و توجه نهادهای سیاسی به مطالبات مردم (گویه‌های ۱۳ تا ۱۶) را مورد سنجش قرار می‌دهد. این پرسشنامه بر اساس طیف لیکرت ۵ درجه‌ای از کاملاً مخالفم = ۱ تا کاملاً موافقم = ۵ نمره‌گذاری می‌شود و نمره بالاتر در آن نشان‌دهنده سطح بیشتر اعتماد سیاسی است؛ بنابراین دامنه نمرات کل بین ۱۶ تا ۸۰ قرار می‌گیرد. به‌منظور بررسی روایی صوری و محتوایی، پرسشنامه در اختیار ۱۰ نفر از استادان و متخصصان حوزه روان‌شناسی، علوم سیاسی و روش تحقیق قرار گرفت و پس از دریافت نظرهای اصلاحی، گویه‌ها از نظر شفافیت، تناسب و ضرورت مورد بازبینی و تأیید قرار گرفتند. همچنین برای بررسی روایی سازه از تحلیل عاملی تأییدی استفاده شد که نتایج آن نشان داد ساختار چهارعاملی پرسشنامه از برازش مطلوبی برخوردار است و همه گویه‌ها دارای بار عاملی معنادار و مناسب بودند. برای سنجش پایایی ابزار نیز از ضریب آلفای کرونباخ استفاده شد که برای خرده‌مقیاس‌های کارآمدی، صداقت، عدالت و پاسخگویی به ترتیب ۰/۷۹، ۰/۸۱، ۰/۷۷ و ۰/۸۰ و برای کل پرسشنامه ۰/۸۶ به دست آمد که نشان‌دهنده پایایی مطلوب این ابزار است. همچنین پایایی ترکیبی مؤلفه‌ها نیز در سطح قابل قبول گزارش شد و بر این اساس می‌توان گفت پرسشنامه اعتماد سیاسی از روایی و پایایی مناسب برای استفاده در پژوهش حاضر برخوردار است.

پرسشنامه عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی. پرسشنامه عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی در پژوهش حاضر به صورت محقق‌ساخته و با الهام از ادبیات نظری عدالت توزیعی، دسترسی به خدمات عمومی و زیرساخت‌های ورزشی طراحی شد و شامل ۱۸ گویه است که ابعاد عدالت در توزیع مکانی امکانات ورزشی (گویه‌های ۱ تا ۵)، عدالت در دسترسی اقتصادی به امکانات ورزشی (گویه‌های ۶ تا ۹)، عدالت در فرصت و امکان استفاده از امکانات ورزشی (گویه‌های ۱۰ تا ۱۴) و عدالت در کیفیت و کفایت امکانات ورزشی (گویه‌های ۱۵ تا ۱۸) را ارزیابی می‌کند. این پرسشنامه بر اساس طیف لیکرت ۵ درجه‌ای از کاملاً مخالفم = ۱ تا کاملاً موافقم = ۵ نمره‌گذاری می‌شود و نمره بالاتر نشان‌دهنده ادراک بیشتر از عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی است؛ بنابراین دامنه نمرات کل بین ۱۸ تا ۹۰ قرار می‌گیرد. به‌منظور بررسی روایی صوری و محتوایی، پرسشنامه در اختیار ۱۰ نفر از متخصصان حوزه روان‌شناسی ورزشی، مدیریت ورزشی و روش تحقیق قرار گرفت و پس از اعمال اصلاحات پیشنهادی، نسبت روایی محتوا و شاخص روایی محتوا برای همه گویه‌ها در سطح مطلوب تأیید شد. همچنین برای بررسی روایی سازه از تحلیل عاملی تأییدی استفاده شد که نتایج نشان داد مدل چهارعاملی از برازش مناسب برخوردار است و همه گویه‌ها دارای بار عاملی معنادار و قابل قبول بودند. برای سنجش پایایی ابزار نیز از ضریب آلفای کرونباخ استفاده شد که برای خرده‌مقیاس‌های توزیع مکانی، دسترسی اقتصادی، فرصت استفاده و کیفیت امکانات به ترتیب ۰/۷۹،

۰/۷۶، ۰/۸۱ و ۰/۷۷ و برای کل پرسشنامه ۰/۸۴ به دست آمد که بیانگر پایایی مطلوب این ابزار است. همچنین پایایی ترکیبی سازه‌ها نیز همگی بالاتر از ۰/۷۰ به دست آمد که نشان‌دهنده ثبات درونی مناسب گویه‌ها بود. بر این اساس، می‌توان گفت پرسشنامه عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی از روایی و پایایی مطلوبی برای استفاده در پژوهش حاضر برخوردار است.

پرسشنامه سرمایه روان‌شناختی. پرسشنامه سرمایه روان‌شناختی توسط لوتانز و همکاران در سال ۲۰۰۷ طراحی و شامل ۲۴ گویه است که ۴ مؤلفه خودکارآمدی با سؤال‌های ۱ تا ۶، امیدواری با سؤال‌های ۷ تا ۱۲، تاب‌آوری با سؤال‌های ۱۳ تا ۱۸ و خوش‌بینی با سؤال‌های ۱۹ تا ۲۴ در طیف لیکرت ۶ درجه‌ای کاملاً مخالفم = ۱، مخالفم = ۲، تا حدودی مخالفم = ۳، تا حدودی موافقم = ۴، موافقم = ۵، تا کاملاً موافقم = ۶ ارزیابی می‌شود. لوتانز و همکاران در سال (۲۰۰۷) برای این ابزار ضرایب آلفای کرونباخ را در دامنه‌ای از ۰/۸۹ تا ۰/۶۶ و رابطه معناداری را بین خرده‌مقیاس‌های این ابزار با عملکرد و رضایت گزارش کردند. در پژوهش حاضر ضریب آلفای کرونباخ برای خرده‌مقیاس‌های خودکارآمدی، امیدواری، تاب‌آوری و خوش‌بینی به ترتیب ۰/۷۸، ۰/۷۴، ۰/۷۲ و ۰/۷۵ به دست آمد. صرامی فروشانی و همکاران (۱۳۹۳) برای این ابزار ضرایب آلفای کرونباخ را در دامنه‌ای از ۰/۸۵ تا ۰/۸۹ گزارش کردند و با استفاده از تحلیل عاملی پرسشنامه سرمایه روان‌شناختی به چهار عامل مجزای امید، تاب‌آوری، خوش‌بینی و خودکارآمدی دست یافتند.

شیوه اجرای پژوهش

در پژوهش حاضر، پس از آماده‌سازی نسخه نهایی ابزارهای پژوهش، فرایند جمع‌آوری داده‌ها در سال ۱۴۰۴ در میان ورزشکاران حرفه‌ای شهر تهران انجام شد. با توجه به گستردگی جامعه هدف و محدودیت دسترسی حضوری هم‌زمان به ورزشکاران حرفه‌ای در رشته‌های مختلف، نمونه‌گیری به شیوه در دسترس و از طریق فراخوان در شبکه‌های مجازی انجام گرفت. به این صورت که لینک پرسشنامه آنلاین در بسترهای ارتباطی و شبکه‌های اجتماعی مرتبط با ورزشکاران حرفه‌ای منتشر شد و از افراد واجد شرایط دعوت به همکاری به عمل آمد. پیش از ورود به پرسشنامه، هدف پژوهش، نحوه تکمیل ابزارها، محرمانه بودن اطلاعات و اختیاری بودن مشارکت برای پاسخ‌دهندگان توضیح داده شد و تنها افرادی وارد مطالعه شدند که رضایت آگاهانه خود را برای شرکت در پژوهش اعلام کردند. سپس شرکت‌کنندگان واجد شرایط، پرسشنامه‌های مربوط به عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی، سرمایه روان‌شناختی و اعتماد سیاسی را تکمیل کردند. پس از پایان مرحله گردآوری اطلاعات، پرسشنامه‌ها از نظر کامل بودن، انطباق با ملاک‌های ورود، و کیفیت پاسخ‌گویی مورد بررسی قرار گرفتند و موارد ناقص یا دارای الگوی

یافته‌ها

در پژوهش حاضر، از مجموع ۳۲۰ ورزشکار حرفه‌ای شهر تهران، ۱۶۸ نفر (۵۰/۵۲ درصد) مرد و ۱۵۲ نفر (۵۰/۴۷ درصد) زن بودند. از نظر توزیع سنی، ۷۲ نفر (۲۲/۵۰ درصد) در طبقه سنی ۲۵ تا ۳۰ سال، ۸۴ نفر (۲۶/۲۵ درصد) در طبقه سنی ۳۱ تا ۳۵ سال، ۹۶ نفر (۳۰/۰۰ درصد) در طبقه سنی ۳۶ تا ۴۰ سال و ۴۸ نفر (۲۱/۲۵ درصد) در طبقه سنی ۴۱ تا ۴۵ سال قرار داشتند. لازم به ذکر است میانگین سنی شرکت‌کنندگان ۳۵/۵۸ سال و انحراف معیار آن ۵/۷۱ بود. همچنین از نظر طول مدت ورزش حرفه‌ای، میانگین سابقه فعالیت حرفه‌ای شرکت‌کنندگان ۸/۴۳ سال و انحراف معیار آن ۳/۶۲ به دست آمد.

پاسخ‌دهی نامعتبر از تحلیل حذف شدند. در نهایت، داده‌های حاصل از ۳۲۰ پرسشنامه قابل تحلیل برای انجام تحلیل‌های آماری و بررسی روابط بین متغیرهای پژوهش آماده‌سازی و استفاده شد.

روشی پردازش داده‌ها

به منظور تجزیه و تحلیل داده‌ها روش‌های توصیفی و استنباطی به کار گرفته شده است: در بخش توصیفی اطلاعات دموگرافیک و شاخص‌هایی چون میانگین و انحراف معیار ارائه شد. در بخش آمار استنباطی پس از محاسبه ضریب همبستگی پیرسون و بررسی مفروضه‌های تحلیل مسیر برازش مدل ساختاری با استفاده از شاخص‌های برازش، برآورد حداکثر درست‌نمایی و ضرایب رگرسیون بتا و نرم افزارهای SPSS-22 و AMOS-24 مورد بررسی قرار گرفت.

جدول ۱- ماتریس همبستگی متغیرهای پژوهش

متغیرها	۱	۲	۳	۴	۵
۱. خودکارآمدی	-				
۲. امیدواری	۰/۳۵۱**	-			
۳. تاب آوری	۰/۳۲۱**	۰/۳۴۰**	-		
۴. خوش‌بینی	۰/۳۴۲**	۰/۳۶۳**	۰/۳۲۹**	-	
۵. دسترسی به امکانات	۰/۳۷۸**	۰/۳۳۱**	۰/۳۱۲**	۰/۴۰۵**	-
۶. اعتماد سیاسی	۰/۴۱۱**	۰/۴۲۳**	۰/۴۴۳**	۰/۳۵۶**	۰/۳۲۷**

* $P < 0.05$, ** $P < 0.01$

اعتماد سیاسی رابطه مثبت و معنادار وجود دارد. بین دسترسی به امکانات با اعتماد سیاسی رابطه مثبت و معنادار وجود دارد.

جدول ۱ نشان می‌دهد بین مؤلفه‌های سرمایه روان‌شناختی شامل خودکارآمدی، امیدواری، تاب آوری و خوش‌بینی، سرمایه روان‌شناختی با

جدول ۲- شاخص‌های برازندگی مدل‌های اندازه‌گیری و ساختاری پژوهش

شاخص‌های برازندگی	مجدور کا	مجدور کای نرم شده	مجدورات تقریب	ریشه خطای میانگین	شاخص برازش تطبیقی	شاخص نکوبی برازش تطبیقی	شاخص نکوبی برازش
مدل اندازه‌گیری	۲۹/۳۱	۱/۵۴	۰/۰۳۹	۰/۹۸۰	۰/۹۸۵	۰/۹۶۳	
مدل ساختاری	۱۵۷/۷۴	۲/۸۲	۰/۰۷۲	۰/۹۴۳	۰/۹۱۶	۰/۸۹۴	
مقادیر قابل قبول	P>۰/۰۵	۳>	۰/۰۸۰>	۰/۰۹۰<	۰/۰۹۰<	۰/۰۸۰<	

مدلیابی معادلات ساختاری مورد آزمون قرار گرفت. جدول ۲ نشان می‌دهد شاخص‌های برازندگی به دست آمده از برازش قابل قبول مدل ساختاری پژوهش با داده‌های گردآوری شده حمایت کردند. نتایج مدل‌یابی معادلات ساختاری نشان داد که مدل پژوهش از برازش مطلوبی برخوردار است ($RMSEA=0.072$, $CFI=0.943$, $GFI=0.916$). ضریب مسیر مستقیم عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی بر اعتماد سیاسی ($\beta=0.398$, $P=0.001$) و ضریب مسیر مستقیم

جدول ۲ نشان می‌دهد شاخص‌های برازندگی به دست آمده از برازش قابل قبول مدل اندازه‌گیری با داده‌های گردآوری شده حمایت کردند. بدین ترتیب براساس شاخص‌های برازندگی حاصل از تحلیل عاملی تأییدی در ارزیابی مدل اندازه‌گیری پژوهش چنین نتیجه‌گیری شد که متغیرهای مشاهده شده از توان لازم برای اندازه‌گیری متغیر سرمایه روان‌شناختی برخوردارند. پس از اطمینان از برازش قابل قبول مدل اندازه‌گیری با داده‌های گردآوری شده، مدل ساختاری با استفاده از روش

سرمايه روان‌شناختی بر اعتماد سياسي ($\beta=0.401$, $P=0.001$) معنادار بود. همچنين اثر غيرمستقيم عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی بر اعتماد سياسي با میانجی‌گری سرمايه روان‌شناختی ($\beta=0.269$ ،

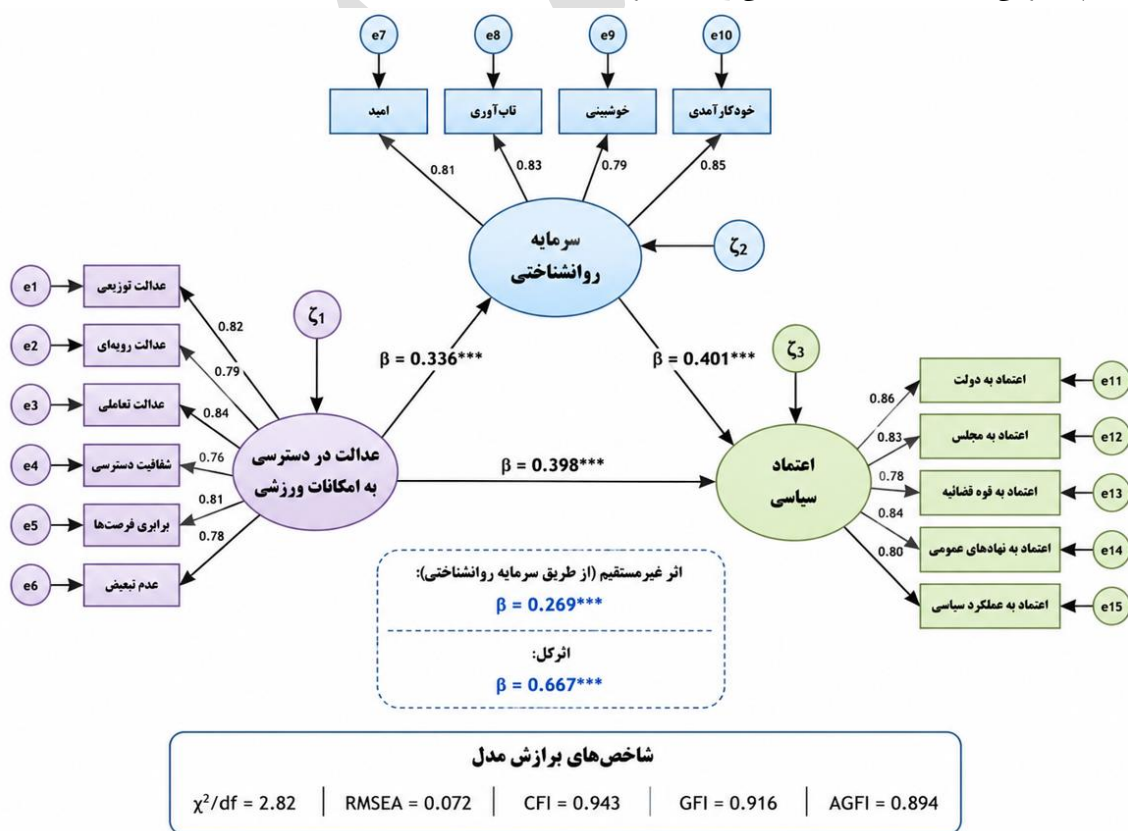
تأیید شد. بر اساس شاخص‌های برازندگی، مدل ساختاری از توان پیش‌بینی مناسبی برخوردار است.

جدول ۳- ضرایب مسیر مستقیم، غیرمستقیم و کل

مسیر	متغیرها	ضریب رگرسیون غیراستاندارد	خطای معیار	ضریب رگرسیون استاندارد	مقدار احتمال
مستقیم	دسترسى به امکانات → اعتماد سياسي	۰/۱۱۸	۰/۰۴۱	۰/۳۹۸	۰/۰۰۱
	سرمايه روان‌شناختی → اعتماد سياسي	۰/۱۳۲	۰/۰۳۶	۰/۴۰۱	۰/۰۰۱
	دسترسى به امکانات → سرمايه روان‌شناختی	۰/۰۵۷	۰/۰۱۹	۰/۳۳۶	۰/۰۰۱
غیرمستقیم	دسترسى به امکانات → سرمايه روان‌شناختی → اعتماد سياسي	۰/۰۵۳	۰/۰۲۵	۰/۲۶۹	۰/۰۰۱
کل	مسیر کل	۰/۱۷۱	۰/۰۶۶	۰/۶۶۷	۰/۰۰۱

جدول ۳ نشان می‌دهد ضریب مسیر مستقیم دسترسی به امکانات با اعتماد سياسي مثبت و در سطح ۰/۰۱ معنادار است ($P=0.001$)، ضریب مسیر مستقیم سرمايه روان‌شناختی با اعتماد سياسي مثبت و در سطح ۰/۰۱ معنادار است ($P=0.001$)، ضریب غیرمستقیم دسترسی به امکانات با اعتماد سياسي با میانجی‌گری سرمايه روان‌شناختی مثبت و در سطح ۰/۰۱ معنادار است ($\beta=0.269$)، مدل معادلات ساختاری بر اساس تخمین استاندارد در شکل ۱ ارائه شده است.

جدول ۳ نشان می‌دهد ضریب مسیر مستقیم دسترسی به امکانات با اعتماد سياسي مثبت و در سطح ۰/۰۱ معنادار است ($P=0.001$)، ضریب مسیر مستقیم سرمايه روان‌شناختی با اعتماد سياسي مثبت و در سطح ۰/۰۱ معنادار است ($P=0.001$)، ضریب غیرمستقیم دسترسی به امکانات با اعتماد سياسي با میانجی‌گری سرمايه روان‌شناختی مثبت و در سطح ۰/۰۱ معنادار است ($\beta=0.269$)، مدل معادلات ساختاری بر اساس تخمین استاندارد در شکل ۱ ارائه شده است.

بحث و نتیجه‌گیری

هدف پژوهش حاضر پیش بینی اعتماد سیاسی براساس عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی با میانجیگری سرمایه روانشناختی بود. نتایج پژوهش حاضر نیز همسو با پژوهش‌های پیشین نشان داد که عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی و سرمایه روان‌شناختی می‌توانند نقش معناداری در پیش‌بینی اعتماد سیاسی داشته باشند و هرچه افراد توزیع امکانات را عادلانه‌تر ادراک کنند و از امید، تاب‌آوری، خوش‌بینی و خودکارآمدی بیشتری برخوردار باشند، سطح اعتماد آنان به نهادها و کارکردهای سیاسی نیز افزایش می‌یابد. همچنین یافته‌ها نشان داد که سرمایه روان‌شناختی می‌تواند در رابطه بین عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی و اعتماد سیاسی نقش میانجی ایفا کند؛ به این معنا که بخشی از اثر ادراک عدالت از طریق تقویت منابع روان‌شناختی مثبت افراد تبیین می‌شود (حشمت زاده و اکرمیان، ۲۰۱۵؛ حاجی زاده و همکاران، ۲۰۲۱؛ بوث و سلیگسون، ۲۰۲۰؛ داوون و همکاران، ۲۰۲۰؛ آوی و همکاران، ۲۰۱۸؛ چن و همکاران، ۲۰۲۲؛ استرید و همکاران، ۲۰۲۵). نخستین یافته پژوهش نشان داد که اعتماد سیاسی براساس عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی پیش بینی می‌شود. این یافته بیانگر آن است که ادراک شهروندان از میزان عدالت در توزیع و دسترسی به امکانات عمومی، به‌ویژه امکانات ورزشی، می‌تواند نگرش آنان نسبت به نظام سیاسی و نهادهای حکمرانی را تحت تأثیر قرار دهد. در واقع زمانی که افراد احساس کنند منابع و خدمات عمومی به شکل عادلانه در اختیار آنان قرار می‌گیرد، احتمال شکل‌گیری نگرش مثبت و اعتماد نسبت به ساختارهای سیاسی افزایش می‌یابد. دسترسی برابر به امکانات ورزشی می‌تواند نشانه‌ای از توجه دولت به رفاه عمومی و عدالت اجتماعی تلقی شود و همین ادراک عدالت می‌تواند سطح اعتماد سیاسی را تقویت کند. از سوی دیگر، امکانات ورزشی عمومی به عنوان بخشی از زیرساخت‌های اجتماعی، نقش مهمی در ارتقای کیفیت زندگی، افزایش تعاملات اجتماعی و تقویت احساس تعلق اجتماعی دارند و این عوامل به شکل غیرمستقیم نگرش مثبت شهروندان نسبت به نهادهای سیاسی را افزایش می‌دهد. این نتیجه با دیدگاه‌هایی که عدالت توزیعی در خدمات عمومی را یکی از عوامل کلیدی در شکل‌گیری اعتماد سیاسی می‌دانند همسو است. پژوهش‌ها نشان داده‌اند که توزیع منصفانه امکانات عمومی می‌تواند احساس عدالت اجتماعی و رضایت شهروندان از عملکرد دولت را افزایش دهد و در نتیجه اعتماد سیاسی را تقویت کند (دالتون، ۲۰۲۱). همچنین نتایج برخی مطالعات نشان داده‌اند که توسعه زیرساخت‌های ورزشی و فراهم شدن فرصت‌های برابر برای مشارکت در فعالیت‌های ورزشی می‌تواند به افزایش سرمایه اجتماعی و اعتماد عمومی به نهادهای

دولتی منجر شود (کولی و همکاران، ۲۰۲۱). بنابراین می‌توان گفت که عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی نه تنها یک موضوع مرتبط با سلامت و رفاه اجتماعی است، بلکه می‌تواند به عنوان عاملی مؤثر در تقویت نگرش‌های مثبت سیاسی و افزایش اعتماد شهروندان به ساختارهای حکمرانی نیز عمل کند. یافته دوم پژوهش نشان داد که اعتماد سیاسی براساس سرمایه روانشناختی پیش بینی می‌شود. این نتیجه نشان می‌دهد که ویژگی‌های روان‌شناختی مثبت افراد می‌توانند نقش مهمی در شکل‌گیری نگرش آنان نسبت به نظام سیاسی ایفا کنند. سرمایه روان‌شناختی که شامل مؤلفه‌هایی مانند امید، تاب‌آوری، خودکارآمدی و خوش‌بینی است، به عنوان یکی از منابع روانی مهم در تبیین نگرش‌ها و رفتارهای اجتماعی شناخته می‌شود (لورنز، ۲۰۲۵). افرادی که از سطح بالاتری از سرمایه روان‌شناختی برخوردار هستند معمولاً نگرش مثبت‌تر و سازنده‌تری نسبت به محیط اجتماعی خود دارند و رویدادهای اجتماعی را با خوش‌بینی بیشتری ارزیابی می‌کنند (یوسف - مورگان، ۲۰۲۴). چنین افرادی در مواجهه با چالش‌ها و مشکلات اجتماعی، انعطاف‌پذیری بیشتری نشان داده و تمایل دارند نظام‌های اجتماعی و سیاسی را کارآمدتر ارزیابی کنند. در نتیجه، سطح بالاتر سرمایه روان‌شناختی می‌تواند به افزایش اعتماد افراد به نهادهای عمومی و سیاسی منجر شود. این یافته با نتایج پژوهش‌هایی که نشان داده‌اند منابع روان‌شناختی مثبت می‌توانند نگرش‌های اجتماعی و سیاسی افراد را تحت تأثیر قرار دهند همخوانی دارد. برای مثال، مطالعات نشان داده‌اند که امید و خوش‌بینی اجتماعی با افزایش اعتماد به نهادهای عمومی و مشارکت اجتماعی همراه است (آوی و همکاران، ۲۰۱۸). همچنین تاب‌آوری روانی می‌تواند باعث شود افراد در مواجهه با ناکارآمدی‌های احتمالی نظام سیاسی نگرش منفی شدیدی پیدا نکنند و همچنان سطحی از اعتماد به نهادهای سیاسی را حفظ کنند (لوتانز و همکاران، ۲۰۱۵). بنابراین می‌توان نتیجه گرفت که سرمایه روان‌شناختی به عنوان یک منبع مثبت فردی، نقش مهمی در تقویت نگرش‌های مثبت سیاسی و افزایش اعتماد سیاسی در جامعه ایفا می‌کند. یافته سوم پژوهش نشان داد که اعتماد سیاسی براساس عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی با میانجیگری سرمایه روانشناختی پیش بینی می‌شود. این نتیجه بیانگر آن است که تأثیر عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی بر اعتماد سیاسی تنها یک رابطه مستقیم نیست، بلکه بخشی از این تأثیر از طریق تقویت منابع روان‌شناختی مثبت در افراد صورت می‌گیرد. به بیان دیگر، زمانی که شهروندان احساس کنند امکانات ورزشی به شکل عادلانه در اختیار آنان قرار دارد، این تجربه می‌تواند به بهبود سلامت روان، افزایش احساس توانمندی و تقویت نگرش‌های مثبت نسبت به زندگی منجر شود. این فرایند در نهایت باعث

نفر از ورزشکاران حرفه‌ای زن و مرد شهر تهران بود که به شیوه در دسترس و به صورت آنلاین انتخاب شدند؛ بنابراین تعمیم نتایج به سایر گروه‌های جمعیتی، از جمله ورزشکاران غیرحرفه‌ای، افراد غیرورزشکار یا ساکنان سایر شهرها و استان‌ها باید با احتیاط صورت گیرد. دوم آنکه استفاده از نمونه‌گیری در دسترس ممکن است احتمال سوگیری در انتخاب نمونه را افزایش داده باشد و افراد شرکت‌کننده از نظر ویژگی‌های فردی، اجتماعی یا انگیزشی با سایر ورزشکاران تفاوت داشته باشند. سوم، جمع‌آوری داده‌ها به صورت آنلاین این احتمال را مطرح می‌کند که برخی پاسخ‌ها تحت تأثیر شرایط محیطی، بی‌حوصلگی آزمودنی‌ها یا عدم کنترل کامل بر فرایند پاسخ‌گویی قرار گرفته باشد. چهارم، ماهیت مقطعی پژوهش حاضر امکان نتیجه‌گیری قطعی درباره روابط علی میان متغیرها را محدود می‌کند. بر این اساس، پیشنهاد می‌شود پژوهش‌های آینده با استفاده از نمونه‌گیری تصادفی، حجم نمونه گسترده‌تر و در بافت‌های جغرافیایی متنوع‌تر انجام شوند تا قابلیت تعمیم یافته‌ها افزایش یابد. همچنین اجرای مطالعات طولی و مدل‌های علی می‌تواند درک دقیق‌تری از جهت و پایداری روابط میان عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی، سرمایه روان‌شناختی و اعتماد سیاسی فراهم آورد. افزون بر این، پیشنهاد می‌شود در مطالعات بعدی نقش متغیرهای دیگری مانند سرمایه اجتماعی، رضایت از زندگی، هویت اجتماعی، احساس محرومیت نسبی و ادراک حمایت نهادی نیز بررسی شود تا مدل تبیینی جامع‌تری ارائه گردد.

با توجه به یافته‌های پژوهش حاضر، چند پیشنهاد کاربردی برای سیاست‌گذاران، مدیران ورزشی و برنامه‌ریزان اجتماعی قابل طرح است. نخست، نهادهای مسئول در حوزه ورزش و مدیریت شهری باید به توزیع عادلانه امکانات ورزشی در مناطق مختلف شهر تهران توجه جدی داشته باشند، زیرا ادراک عدالت در دسترسی به این امکانات می‌تواند فراتر از پیامدهای جسمانی و تفریحی، بر نگرش‌های اجتماعی و سیاسی شهروندان نیز اثرگذار باشد. دوم، لازم است در سیاست‌گذاری‌های ورزشی، نیازهای ورزشکاران حرفه‌ای زن و مرد به صورت متوازن و مبتنی بر عدالت مورد توجه قرار گیرد تا احساس تبعیض و نابرابری کاهش یابد. سوم، مدیران باشگاه‌ها، فدراسیون‌ها و مراکز ورزشی می‌توانند با طراحی برنامه‌های آموزشی و مداخله‌ای برای تقویت سرمایه روان‌شناختی ورزشکاران، مانند کارگاه‌های افزایش تاب‌آوری، امید، خودکارآمدی و خوش‌بینی، زمینه ارتقای سلامت روان و نگرش‌های مثبت اجتماعی را فراهم کنند. چهارم، پیشنهاد می‌شود برنامه‌ریزی در حوزه توسعه ورزش صرفاً بر بعد فیزیکی زیرساخت‌ها متمرکز نباشد، بلکه پیامدهای روانی، اجتماعی و حتی سیاسی آن نیز در نظر گرفته شود. پنجم، همکاری بین نهادهای ورزشی، شهرداری‌ها و سازمان‌های فرهنگی می‌تواند به ایجاد فضاهای ورزشی عادلانه‌تر و در دسترس‌تر منجر شود و از این طریق،

افزایش مؤلفه‌های سرمایه روان‌شناختی مانند امید، خوش‌بینی و تاب‌آوری می‌شود و این منابع روانی مثبت می‌توانند نگرش افراد نسبت به جامعه و نظام سیاسی را نیز تحت تأثیر قرار دهند. فعالیت‌های ورزشی و دسترسی به فضاهای ورزشی مناسب نه تنها به بهبود سلامت جسمی کمک می‌کند، بلکه با افزایش تعاملات اجتماعی و احساس تعلق به جامعه همراه است و همین عوامل می‌توانند سرمایه روان‌شناختی افراد را تقویت کنند. پژوهش‌ها نشان داده‌اند که مشارکت در فعالیت‌های ورزشی و دسترسی به زیرساخت‌های ورزشی مناسب با افزایش سلامت روان و تقویت مؤلفه‌های سرمایه روان‌شناختی ارتباط دارد (چن و همکاران، ۲۰۲۲). همچنین برخی مطالعات نشان داده‌اند که تجربه عدالت در خدمات عمومی می‌تواند نگرش‌های مثبت اجتماعی را تقویت کرده و از طریق سازوکارهای روان‌شناختی بر اعتماد سیاسی تأثیر بگذارد (بوث و سلیگسون، ۲۰۲۰). بنابراین می‌توان گفت که عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی از یک سو به طور مستقیم بر اعتماد سیاسی اثر می‌گذارد و از سوی دیگر با تقویت سرمایه روان‌شناختی شهروندان، به صورت غیرمستقیم نیز زمینه افزایش اعتماد سیاسی را فراهم می‌کند.

در مجموع، یافته‌های پژوهش حاضر نشان داد که اعتماد سیاسی در میان ورزشکاران حرفه‌ای شهر تهران، نه تنها از عدالت در دسترسی به امکانات ورزشی تأثیر می‌پذیرد، بلکه این رابطه از مسیر سرمایه روان‌شناختی نیز تبیین‌پذیر است. به بیان دقیق‌تر، هرچه ورزشکاران ادراک مثبت‌تری از عدالت در توزیع و دسترسی به امکانات، زیرساخت‌ها و فرصت‌های ورزشی داشته باشند، سطح بالاتری از اعتماد سیاسی را تجربه می‌کنند و این اثر تا حدی از طریق تقویت سرمایه روان‌شناختی آنان شامل امید، تاب‌آوری، خوش‌بینی و خودکارآمدی منتقل می‌شود. این نتیجه نشان می‌دهد که تجربه عدالت در حوزه ورزش صرفاً یک مسئله خدماتی یا رفاهی نیست، بلکه می‌تواند به شکل‌گیری نگرش‌های کلان‌تر اجتماعی و سیاسی نیز منجر شود. از سوی دیگر، سرمایه روان‌شناختی به عنوان یک منبع درون‌فردی مثبت، نقش مهمی در تبدیل تجربه‌های عادلانه اجتماعی به برداشت‌های مثبت‌تر نسبت به نظام سیاسی ایفا می‌کند. با توجه به اینکه جامعه آماری این پژوهش را ۳۲۰ نفر از زنان و مردان ورزشکار حرفه‌ای شهر تهران تشکیل داده‌اند، می‌توان گفت که در این گروه، کیفیت تجربه زیسته از عدالت ورزشی با نگرش سیاسی آنان پیوند معناداری دارد. در نتیجه، توسعه عادلانه امکانات ورزشی و توجه به ارتقای منابع روان‌شناختی ورزشکاران می‌تواند به عنوان دو مسیر مکمل برای تقویت اعتماد سیاسی مورد توجه قرار گیرد. بنابراین، نتایج این پژوهش بر اهمیت همزمان عوامل ساختاری و روان‌شناختی در تبیین اعتماد سیاسی تأکید دارد.

با وجود ارزشمندی نتایج پژوهش حاضر، تفسیر یافته‌ها باید با توجه به برخی محدودیت‌ها انجام گیرد. نخست آنکه نمونه پژوهش شامل ۳۲۰

حمایت مالی

هیچ گونه حمایت مالی برای این مطالعه دریافت نشده است.

تعارض منافع

نویسندگان اعلام می‌دارند که هیچ گونه تعارض منافع مرتبط با این مقاله وجود ندارد.

احساس تعلق، رضایت و اعتماد را در میان ورزشکاران تقویت کند. در نهایت، نتایج این پژوهش می‌تواند برای تصمیم‌گیران به منزله شواهدی تجربی باشد که نشان می‌دهد سرمایه‌گذاری عادلانه در ورزش، نه تنها به ارتقای عملکرد ورزشی و سلامت جامعه کمک می‌کند، بلکه می‌تواند در تقویت اعتماد سیاسی و انسجام اجتماعی نیز نقش آفرین باشد.

ملاحظات اخلاقی

رعایت دستورالعمل‌های اخلاقی این پژوهش با پایبندی کامل به پروتکل‌های تحقیقاتی و استانداردهای اخلاقی انجام شده است.

References

1. Ahmadi, M. (2021). Designing and prioritizing of dimension justices among sport student teams by presenting model. *Journal of Sport Management and Development*, 10(4), 114–126. <https://doi.org/10.22124/jsmd.2021.5360>
2. Avey, J. B., Reichard, R. J., Luthans, F., & Mhatre, K. H. (2018). Meta-analysis of the impact of positive psychological capital on employee attitudes, behaviors, and performance. *Human Resource Development Quarterly*, 29(2), 127–152. <https://doi.org/10.1002/hrdq.21302>
3. Booth, J. A., & Seligson, M. A. (2020). *The legitimacy puzzle in Latin America: Political support and democracy*. Cambridge University Press.
4. Brennan, M. A., Dolan, P., Regan, C., & Alter, T. (2025). Sport as a Catalyst for Social Justice and Inclusion: A Case Study of the Gaelic Athletic Association's Role in Community and Youth Development. *Youth*, 5(3), 70. <https://doi.org/10.3390/youth5030070>
5. Chen, L., Wang, Z., & Li, H. (2022). Physical activity and psychological well-being: The mediating role of psychological capital. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 19(7), 4023. <https://doi.org/10.3390/ijerph19074023>
6. Coalter, F., Nichols, G., & Taylor, P. (2021). Sport participation, social capital and community development. *Sport Management Review*, 24(3), 411–423. <https://doi.org/10.1016/j.smr.2020.09.002>
7. Dalton, R. J. (2021). *Citizen politics: Public opinion and political parties in advanced industrial democracies* (7th ed.). CQ Press.
8. Devine, D. (2025). Political trust and redistribution preferences. *Journal of European Public Policy*, 32(10), 2439–2462. <https://doi.org/10.1080/13501763.2024.2413194>
9. Haji Zadeh, S., NaderianJahromi, M., NoghaniDokht Bahmani, M., Mirsafian, H. R., Rasouli Harzand, M., & Janani, H. (2021). Socialization through Sports Participation: A Systematic Review. *Strategic Studies on Youth and Sports*, 19(50), 149–172. In Persian
10. Hashempour, S., Fallah, Z., & Bahlekeh, T. (2022). Needs assessment of psychological development in professional sports in Iran. *Sports Psychology*, 14(1), 107–118. <https://doi.org/10.48308/mbasp.2021.221288.1016>
11. Hemmatinejad, M., Nikbakhsh, R., Afarinesh Khaki, A., & Sharififar, F. (2021). Correlation of Distributive Justice, Procedural Justice, Organizational Embeddedness with Job Performance in the Ministry of Sport and Youth [Research]. *Journal of Health Promotion Management*, 10(2), 21–32.
12. Heshmatzade, M. B., & Akramiyan, S. M. H. (2015). The Relationship Between Sports and Politics According to the Theory of Gramsci. *Political and International Approaches*, 6(4), 10–35.
13. Kaufman, A. (2012). Distributive Justice, Theories of. In R. Chadwick (Ed.), *Encyclopedia of Applied Ethics (Second Edition)* (pp. 842–850). Academic Press. <https://doi.org/10.1016/B978-0-12-373932-2.00227-1>

14. Lewkowicz, J., Fałkowski, J., & Bjørnskov, C. (2026). Globalisation and political trust: Evidence of a nuanced relationship. *European Journal of Political Economy*, 93, 102847. <https://doi.org/10.1016/j.ejpoleco.2026.102847>
15. Limberg, C. (2019). Political trust and democratic legitimacy: A comparative perspective. *Political Studies Review*, 17(4), 382–396. <https://doi.org/10.1177/1478929918784246>
16. Lorenz, T. (2025). Assessing psychological capital: Construction and validation of the psychological capital inventory (PSI-16) using automated item selection. *Gruppe. Interaktion. Organisation. Zeitschrift für Angewandte Organisationspsychologie (GIO)*, 56(2), 203–215. <https://doi.org/10.1007/s11612-025-00789-1>
17. Luthans, F., & Youssef-Morgan, C. M. (2017). Psychological capital: An evidence-based positive approach. *Annual Review of Organizational Psychology and Organizational Behavior*, 4, 339–366. <https://doi.org/10.1146/annurev-orgpsych-032516-113324>
18. Luthans, F., Avolio, B. J., Avey, J. B., & Norman, S. M. (2007). Positive psychological capital: measurement and relationship with performance and satisfaction. *Personnel Psychology*, 60(3), 541–572.
19. Luthans, F., Youssef-Morgan, C. M., & Avolio, B. J. (2015). *Psychological capital and beyond*. Oxford University Press.
20. Norris, P. (2022). *Trust in government: Causes, consequences and reforms*. Oxford University Press.
21. Stride, A., Norman, L., Fitzgerald, H., Clarke, N. J., Bates, D., Drury, S., ... McGoldrick, M. (2025). The power of belonging: reframing notions of inclusion in sport. *Sport in Society*, 28(12), 1912–1927. <https://doi.org/10.1080/17430437.2025.2492631>
22. Serami Foroushani, G., Akhoundi, N., Alipour, A., & Arab Sheibani, K. (2014). Validation and factor structure of the Psychological Capital Questionnaire among experts of Iran Khodro Diesel Company. *Psychological Studies*, 10(3), 95–109.
23. Turper, S., & Aarts, K. (2017). Political Trust and Sophistication: Taking Measurement Seriously. *Social indicators research*, 130(1), 415–434. <https://doi.org/10.1007/s11205-015-1182-4>
24. Xu, G., Su, Y., & Zhu, Y. (2026). Group identification and political trust: A study on the influence and action mechanism of village leadership on farmers' participation in public affairs. *Habitat International*, 167, 103645. <https://doi.org/10.1016/j.habitatint.2025.103645>
25. Youssef-Morgan, C. M. (2024). Psychological capital and mental health: Twenty-five years of progress. *Organizational Dynamics*, 53(4), 101081. <https://doi.org/10.1016/j.orgdyn.2024.101081>
26. Zoch, G., & Wamsler, S. (2026). Crisis vulnerability and social stratification: educational inequalities in political trust dynamics during the COVID-19 pandemic. *Social Science Research*, 136, 103346. <https://doi.org/10.1016/j.ssresearch.2026.103346>